

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІСНИК

ГАЗЕТА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЛЬВІВЩИНИ
Серпень – Вересень 2024р., 49

Чи замислювалися ви коли-небудь про свою душу?

Мета сатани – підірвати і, зрештою, зруйнувати віру людини в Бога

Пояснення тактики сатани в світлі Божого Слова в статті "Сили темряви" на стор. 2

Хай мої борги перед Всевишнім оплатить хто інший!

Про примарність "перевтілення" та реальність Суду Божого читайте статтю на стор. 3

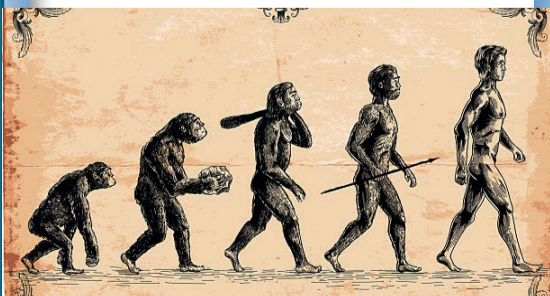
Церква – це живий організм, Головою якого є Ісус Христос

Стаття про Церкву, її суть та значення на стор. 4

Представлений ряд – не що інше, як груба пропаганда...

Розвінчування міфу походження людини на основі теорії еволюції читайте на стор. 7

Тисячі людей, нажаль, не можуть відповісти на це запитання. Вони звикли не давати думкам про віру місця в їхній голові. Вони пірнають у прагнення бізнесу, розваг, у питання політики, грошей або піклування про себе. Смерть, Божий суд і вічність – ці теми не є актуальними для роздумів. **Ці люди живуть так, ніби ніколи не помруть**, не воскреснуть, не стануть перед Божим престолом чи почують рішення стосовно їхньої вічності! Вони відкрито не виступають проти релігії, бо не мають чіткої позиції; але вони їдять, і п'ють, і сплять, отримують гроші і витрачають гроші, проводять час так, ніби віра у їхньому житті була просто вигадкою, а не реальністю. Маленькою сферою, що не варта особливої уваги.

Вони просто ніколи не думають про Бога, якщо не налякані хворобами, смертю у своїх сім'ях або нещасним випадком. За винятком таких моментів, вони, здається, ігнорують духовний світ взагалі і тримаються за свій земний шлях безтурботно і спокійно.

Важко уявити собі життя, гірше для безсмертного створіння, ніж те, що я тільки що описав, бо воно зводить людину до рівня тварини. Картина, без сумніву, жахлива і тривожна, але, на жаль, це правдиво. У кожному куточку світу ви можете побачити людей, які думають про все під сонцем, за винятком того, що потрібно – спасіння своїх душ. Як і євреї давнини, вони не «розглядають свої дороги» (Єремії 6:16).

Якщо вони просто процвітають у світі, багатіють і досягають "успіху", ними захоплюються їхні сучасники. Немає цілі більш розповсюдженої, ніж успіх! Але при всьому цьому вони не

можуть жити вічно. Вони повинні будуть померти і з'явитися перед Богом на суд; і яким буде їх кінець?

Чи робимо ми щось зі своєю душею? Люди можуть часто говорити про релігію, але, на жаль, тільки говорити. Після хвилюючої проповіді, чи після похорону, чи під тиском хвороби, чи в неділю ввечері, чи коли вони зустрічають якийсь яскравий приклад християнина, – тоді вони будуть багато думати і навіть трохи говорити про релігію. Але вони лише «намагаються», «планують», «прагнуть» чогось, що нечасто приводить до дії. У них в житті немає радикальності: їхнє життя наче життя сина із притчі, якому батько сказав:

«Піди но, дитино, сьогодні, працюй у винограднику!», а той відповів і сказав: «Готовий, панотче», – і не пішов»

Матвія 21:29

Вони подібні до тих, кого описує Господь пророку Єзекіїлю, яким подобалася його проповідь, але вони ніколи не виконували те, що він проповідував: **«І прийдуть до тебе, як приходить народ, і сядуть перед тобою як Мій народ, і послухають твоїх слів, але їх не виконають, бо що приємне в устах їхніх, те вони зроблять, а серце їхнє ходить за захланністю їхньою. І ось ти для них, як пісня кохання, красногосий і добрий грач, і вони слухають слова твої, але їх не виконують!»** (Єзекіїля 33:31, 32).

І через цю потребу в самоперевірці я ще раз прошу читачів подумати над питанням: **Чи замислювалися ви коли-небудь про свою душу?**

ЧИ ВИ ДІЙСНО ОТРИМАЛИ ПРОЩЕННЯ СВОЇХ ГРІХІВ?

Мало кому з розумних людей прийде в голову заперечувати, що вони грішники. Багато хто, можливо, сказали би, що вони не такі погані, як інші. Але мало хто, повторюю, скаже, що вони завжди жили, як ангели, і ніколи не робили, не говорили і не думали неправильно. Коротше кажучи, всі ми повинні визнати, що ми абсолютні

грішники і, як грішники, винні перед Богом; тому ми повинні отримати прощення або бути засудженими в останній день.

Ми говоримо: «Я вірю у прощення гріхів». Це прощення гріхів було куплено для нас вічним Сином Божим, Господом нашим Ісусом Христом. Він придбав це для нас, прийшовши у

світ, щоб стати нашим Спасителем, і живучи, помираючи і воскресавши задля нас. Він купив це для нас ціною Своєї власної крові, страждаючи замість нас на хресті і приносячи відкуп за наші гріхи. Але це прощення, яке б велике, і повне, і славне воно не було, не стає надбанням кожного чоловіка і жінки просто при фізичному народженні. Це не привілей, яким володіє кожна релігійна людина лише тому, що вона «ходить до церкви». Це річ, яку кожна людина повинна отримати для себе своєю особистою вірою, триматися вірою, відповідати вірою, лише власною вірою. **«Хто вірує в Сина, той має життя вічне, а хто не вірує в Сина, той не побачить життя, але гнів Божий перебуває на ньому»** (Івана 3:36). Неможливо уявити собі термінів більш простих і більш підходящих для людини. Потрібна лише віра; а віра є не що інше, як смиренна, сердечна довіра душі, яка бажає спастися.

Продовження на 2 стор. ■

ЧИ ВИ ДІЙСНО ОТРИМАЛИ ПРОЩЕННЯ СВОЇХ ГРІХІВ?

■ Початок на 1 стор.

Ісус хоче і може спасти; але людина повинна прийти до Ісуса і повірити. Але деякі християни можуть сказати вам, що немає ні Спасителя для грішників, ні Відкупителя, ні Посередника, окрім Того, Хто був народжений від діви Марії і розп'ятий за Понтія Пилата, помер і був

похований. Але тут вони зупиняться і не йдуть далі! Вони ніколи не приходять до того, щоб фактично схопитися за Христа вірою і стати одним з Христом. Вони можуть сказати: Він Спаситель, але не мій Спаситель; Відкупитель — але не мій Відкупитель; Священик — але

не мій священник. Так вони живуть і вмирають без прощення!

Одна відома християнка якось в старості сказала: «Початком вічного життя в моїй душі була розмова, яку я мала з одним стареньким віруючим братом, який прийшов відвідати мого батька, коли я була ще маленькою дівчинкою. Тоді він узяв мене за руку і сказав: «Моя люба дитино, моє життя майже закінчилося, і ти, мабуть, проживеш багато років після того, як мене не

стане. Але ніколи не забувай про дві речі. По-перше, існує такий факт, як реальне прощення наших гріхів, поки ми живемо на землі. Та існує також віра і знання того, що нам прощено». Я дякую Богу, що ніколи не забувала його слів».

Не можна заспокоїтись, коли не впевнений, що твої гріхи прощено — це надто важливо. Тому запитаймо себе ще раз: **“Чи дійсно мої гріхи є прощені Богом, чи прийняв це прощення?”**

Підготував Роман Кісь

Сили темряви

Розпізнавання тактики сатани у світлі Слова Божого

Святе Письмо не має наміру зосереджуватися на особистості сатани-диявола та його справах. Тим не менш, у Святому Письмі ми можемо знайти багато важливого, що розкриває його характер та дії.

У свій час сатана був ангелом, але потім він повстав проти Бога, свого Творця, і захотів стати рівним Йому. Справи сатанинського царства темряви не змінилися. У всі часи є незмінні його зусилля перевершити Царство Боже. Диявол пропонує альтернативу тому, що робить Бог.

Ми читаємо у книзі Вихід про силу єгипетських чарівників, які намагалися відтворити чудеса, які Бог робив рукою Мойсея. У книзі Йова сатана показаний дуже роздратованим вірністю Йова Богові. Він використовує жорстокість і нещастя, намагаючись відвернути Йова від Господа.

Методи диявола характеризуються наступним: страх, погрози, обіцянки задоволення чи успіху, залякування та підозра. Деякі речі з перерахованих він представляє нам як дуже цікаві та інтригуючі. Він пропонує: "Хочеш дізнатися про майбутнє або отримати здатність проникати в те, що недоступне іншим?" Він може пропонувати при цьому саоби, що є поза сферою науки. Астрологія або прогноз майбутнього спочатку можуть здатися цілком безневинними заняттями, але незабаром підуть певні магичні слова або формули, виділення якихось днів і боязнь нещасливих чисел. Сатана нав'язує думку, що необхідно шанувати певних духів, які можуть мати владу над нами. Таким чином, сатана заманює необережних у сіті страху перед ним та його духами.

Дуже багато людей були вловлені через цікавість до подібних речей, що спочатку їм здавалися зовсім невинними. За допомогою експериментування з предметами, призначеними для спиритичних сеансів, гороскопів, хіромантії, ворожіння вони зробили себе вразливими для злих духів та їхнього подальшого впливу над собою.

Мета сатани — підірвати і, зрештою, зруйнувати віру людини в Бога. Але ми здобуваємо перемогу саме завдяки вірі в Ісуса Христа і тільки в Нього одного. Проста віра в Бога звільняє людину від страху перед невідомим і робить її здатною повністю покладатися на силу Христа. Бажання пізнати таємниче чи спрага мати владу спонукає людину іноді експериментувати з тим, що належить до сатанинської сфери Те, що починалося як цікавість чи бажання поекспериментувати, незабаром заманює людину в павутину страху: страху перед тим, що може статися, страху перед вищими силами, страху перед іншими людьми, страху перед самим сатаною. Ці страхи охоплюють людину, яка дозволила залучити себе до темних справ. У відповідь сатана наполегливо пропонує свій засіб проти страху. Він обіцяє велику владу, якщо людина виконає певні ритуали чи інші необхідні умови. Страх перед іншими духами може бути нейтралізований силою чи найвищою силою, — стверджує він. Такій душі відкриваються наступні кола темної

духовної сили, і замість того, щоб людина досягла більшого миру, сатана змушує її ніколи не зупинятися і скочуватися по цій спіралі, що веде до глибин сатанинської гидоти. Безпека, обіцяна сатаною, вислизає і замінюється потребою у захисті від духовних сил у цій лукавій сфері. Такою є система сатанізму.

План сатани — зайняти місце Бога. Ангел, який став сатаною, був створений для служіння, а не для того, щоб служили йому. Він не є найвищою силою, він не може перемогти Агнца Божого; сатана не може дарувати безпеку, він не зацікавлений у нашому благополуччі. Проте він постійно працює над тим, щоб виявляти свою владу над людьми, намагаючись підкорити їх собі. Він прагне сіяти невіру в Бога і в Його Царство. Він докладає всіх зусиль для того, щоб встановити порядок, де він сам був би паном. Це досягається через систему страху і видимість сили. Він робить незвичайні справи, щоб викликати трепет у розумах людей (2 Коринт. 11:14, 15). Завдання цієї злої системи — зруйнувати мир та безпеку в людях, сім'ях, народах. Це поневолює людей, змушуючи їх відчувати почуття серйозної тривоги, у випадку, якщо вони намагатимуться звільнитися.

Сатана — найстрашніший, найлютіший, найбільш порочний, найжахливіший наш ворог. Він зовсім позбавлений честі. Він — неправдомовець. У ньому немає правди — **“бо він неправдомовець і батько неправді”** (Івана 8:44). Диявол є вбивцею та руйнівником. Він є втіленням ненависті і призвідником всякого зла. Немає ні злочину, ні зла, яке було б надто жахливим чи надто мерзенним для нього. Він — причина всякого беззаконня, всіх вбивств, всіх образ і кривд, що завдаються дітям і жінкам, причина всякої наркотичної залежності, усілякої аморальності, всіх зруйнованих сімей, всіх чвар, всякого чаклунства. Він насолоджується, спонукаючи до злочинів, викликаних пристрастю і злістю, до злочинів проти невинних людей, які потрапили до рук негідних, зіпсованих особистостей. Він безжальний і не здатний прощати. Страждання не викликають у нього співчуття. Кровопрлиття, війни і смерть — інструменти, якими він користується для того, щоб досягти своїх цілей. Він прийшов, щоб "красти й убивати та нищити" (Івана 10:10).

Вічна доля сатани-диявола вже вирішена. Це

місце — вогонь вічний, приготований для нього та для його ангелів (Матв. 25:41). Він прагне потягнути якнайбільше людей за собою в місце мук. Диявол знає, що може досягти цього, ослабивши і зрештою зруйнувавши нашу віру в Бога. Він зробить це або відкрито кидаючи виклик Слову Божому або хитро заохочуючи нас бути байдужими, безтурботними, поблажливими до гріха.

Існує шлях звільнення з пут сатани. Наш ворог хотів би запевнити вас, що це неможливо. В Біблії сказано, що Ісус прийшов, щоб повернути полоненим волю. Він прийшов, щоб дарувати життя. **Ісус є дорога, правда та життя** (Івана 14:6). Живучи на землі, Ісус виявив Свою силу над сатаною, відкинувши всі диявольські спокуси і виганяючи демонів Божим Словом — Матв. 4:1-11; Марка 9:25, 26. Христос переміг сатану Своєю смертю на хресті та Своїм воскресінням з мертвих.

Чи можемо ми скористатися цією перемогою та здолати головного ворога наших душ? По-перше, ми повинні усвідомити, що всі люди були полонені сатаною і обплутані його страхом. Ми зобов'язані визнати, що таке становище є гріховним і ми є загиблими, залишаючись у такому стані. Зрозумівши, що самі по собі ми не здатні звільнитися від панування сатани, потрібно від щирого серця покликати до Бога з благанням про звільнення. Ми повинні покаятися і відвернутися від колишніх гріхів. Треба повірити в очищувальну силу крові Ісуса Христа, пролитої Ним для викуплення наших гріхів. Ми повинні підкоритися Богу, прийняти Його прощення і правильно дотримуватися Його Слова. Коли ми виконуємо ці умови, Бог примиряє нас із Собою, видаляє тривогу з нашого серця, прощає гріхи, дає нам нову природу і робить нас Своїми дітьми. Відбувається те, що називається народженням згори (Івана 3:3). Кожен, хто відкидає Божий заклик, все ще буде залишатися в царстві сатани і цей неправдомовець зрештою захопить таку душу зі собою в місце вічних мук.

Якщо ти ще не розумієш Божого плану стосовно твого життя, вивчай Боже Слово, звертайся до Господа від щирого серця і Він покаже тобі шлях спасіння. Бог кликає тебе до Себе і хоче звільнити тебе від сатанинських пут. Нехай Бог благословить тебе!

Як правильно поклонятися Богові?

Поклоніння можна визначити як акт шанування та любові до божества, ідола чи людини у «самовідданий» спосіб. Поклонятися означає повністю віддаватися славослів'ю, подяці та шануванню, направленим на об'єкт поклоніння; це ніколи не робиться з байдужістю. Аби відповісти на наше запитання, слід визначити, що є і що не є поклонінням. Справжнє поклоніння Богові розпізнається за наступними критеріями: По-перше, воно виходить з викупленого серця людини, яка вірою була виправдана перед Богом і поклялася на Господа Ісуса Христа для прощення гріхів. Як людина може поклонятися Богові, якщо її гріх не був видалений? Ніколи Богом не буде прийняте поклоніння, що виходить із невідродженого серця, над яким панують сатана, гріх та світ (2 Тимофію 2:26; 1 Івана 2:15-17). Будь-яке поклоніння, якщо воно не походить з очищеного серця, – марне.

По-друге, істинне поклоніння походить із серця, що прагне лише до Нього. Саме в цьому припустилися помилки самаряни – вони намагалися поклонятися і Богові, і ідолам (2 Царів 17:28-41); це підтвердив Ісус в розмові із самарянкою, що прийшла набрати води з криниці: «Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте» (Івана 4:22). Ці люди не віддавалися поклонінню Богові повністю – воно не було зосереджене лише на Ньому. Навіть деякі віруючі можуть припускатися такої помилки. Для цього не обов'язково поклонятися фізичним ідолам, як самаряни, але що поглинає нашу волю, час і ресурси найбільше? Це може бути кар'єра, матеріальні цінності, гроші, здоров'я або навіть наші сім'ї. Ніщо інше, крім Бога, не повинно задовольняти серце духовно відродженої людини і її відповіддю на це божественне задоволення має висловлюватися вустами, що вихваляють і славлять Його (Євреям 13:15).

По-третє, істинне поклоніння включає бажання розвиватися в нашому пізнанні Бога. Як часто ми нехтуємо цим бажанням! Окрім Біблії, яку ми повинні читати щодня, нам також слід поповняти свої знання, читаючи інші корисні книги. Нам потрібно постійно наповнювати свій розум думками про Бога; Він завжди має бути в центрі нашої уваги, і все, що ми робимо, має прославляти Його (Колосянам 3:17; 1 Коринтянам 10:31). Цікаво, що грецьке слово, перекладене як «служба» в Римлянам 12:1, може також означати «поклоніння». Це означає, що наше повсякденне життя має розглядатися як поклоніння. Ми щодня маємо приносити себе в жертву живу, святу й угодну Богові, як розумну службу нашу.

Давайте очищати свої серця, якщо ми насправді хочемо поклонятися Богові в душі та правді. Наш Бог святий і ми не можемо направляти свою любов ще на щось інше. Справді, Бог у Своїй святості не прийме цього. Людина була створена для поклоніння Йому, але гріхопадіння зіпсувало та зруйнувало її. Поклоніння є абсолютно природною дією для людини, проте, поки ми не відновимо свої стосунки з Богом через жертву Його улюбленого Сина, все наше поклоніння буде марним. Воно буде, як «чужий вогонь» на жертвнику (Левит 10:1).

ПРИМАРНІСТЬ «ПЕРЕВТІЛЕННЯ» І РЕАЛЬНОСТЬ СУДУ БОЖОГО

Єдина в світі Книга – Біблія – дає людству світлу і правдиву картину початку й кінця його існування у теперішньому часі та у вічності. Ось вона: Початок: «І Бог на Свій образ створив людину, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (1Мс. 1:27). Головне покликання людства:

«І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби і границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи не відчують Його і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас»
Дії 17:26, 27

Кінець (або початок вічності): «І я бачив престола великого білого, і Того, Хто на ньому сидів, що від лиця Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлися. І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, – то Книга Життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть їм, ад дали мертвих, що в них, – і суджено їх згідно з їхніми вчинками» (Об. 20:11-13). І ще: «Ото незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об. 22:12).

Ось так Біблія чітко й конкретно окреслює межі людського існування. Цю велику і незаперечну правду Божу знав сатана ще з Едемського саду, а тому ніколи не втомлювався одурманювати людей, що стали його рабами, все новими й хитро придуманими видумками. Серед них не останнє місце посі-

дає його фальшива наука про перевтілення, яка є домінуючою серед язичницьких народів і у різних східних релігіях, але нічого спільного не має з Біблією та християнською вірою.

Опинившись під п'ятою диявола, людина однак не втратила інтуїтивного страху перед майбутньою відповідальністю перед Богом-Творцем за вчинені злочини. Отут їй якраз дуже пригодився солодкий обман про перевтілення, задум якого надзвичайно простий: – Хай мої борги перед Всевишнім оплатить хто інший!

«Наука» про перевтілення грубо суперечить Біблії, яка заперечує змішання або взаємозаміну родів живого творіння Божого: «І вчинив Бог земну звірину за родом її, і худобу за родом її, і все земне плазуюче – за родом його» (1Мс. 1:25).

Але становище людини, як було згадано вище, – особливе, бо людину Бог створив на образ Свій. А тому ідея перевтілення не тільки принижує і спотворює образ і гідність людини, але вона прямо націлена на зневагу і знеславлення особи Бога-Творця.

Біблія жодним словом не згадує про якусь відповідальність перед Богом тваринного чи іншого живого світу, тоді як люди навіть «за всяке пусте слово, яке говорять люди, дадуть вони відповідь Судного дня!» (Мт. 12:36).

Ось звідки походить бажання підсудної Богом людини знайти будь-який сховок від неминучої відповідальності перед Судом Божим, – хоч би і в істоті нижчих тварин або в душах давно померлих предків. Не допоможе!

Перевтілення і замісництво у роді людському ще більш недопустимі: «Але жодна людина не викупить брата, не дасть його ви-

купу Богові» (Пс. 48:8).

Кому ж потрібна «наука» про перевтілення? – Звісно, що тільки непримиренному Божому супротивникові, підступному ворогові людства дияволу, який пристрасно бажає потягнути з собою на вічні муки якомога більше необачних людей, заманюючи їх в тенета марновірства і зрадливого окультизму. Тому апостол Павло

у мертвих?» (Іс. 8:19).

Дивно і дуже прикро, що таке марновірство дедалі більше знаходить місце і ґрунт у свідомості й совісті цивілізованих людей нашого Краю, тоді як мільйони язичників у цілому світі, особливо за останні роки, під життєдайним впливом Слова Божого і Духа Святого владно розірвали одвічні кайдани духовної облуди та окультизму.

наполегливо застерігає віруючих:

«Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом, бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества. І ви маєте в Нім повноту, а Він – Голова всякої влади й начальства»
Кол. 2:8-10

А щодо спілкування з духами померлих Слово Боже теж має категоричну позицію: «А коли вам скажуть: «Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають», то відповісте: «Чи ж народ не звертається до свого Бога? Хіба за живих питаються

Як тут не згадати величні пророчі слова нашого Спасителя Ісуса Христа:

«Я Світлом на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зоставався»
Ів. 12:46

І «Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, – лихі бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, не навидить світла, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони» (Ів. 3:19-21).

То ж чи на те ми розумні люди, щоб свідомо займатися самообманом?

Єпископ Василь Боєчко,
«ВІЧНЕ ДЖЕРЕЛО»

ЩО Є ЦЕРКВА?

Для багатьох людей церква – це лише будівля, призначена для проведення релігійних обрядів чи служінь. Однак Біблія відкриває нам справжнє значення слова «церква».

Вперше згадка про церкву зустрічається в Євангелії від Матвія, де Ісус звертається до Петра: «І кажу Я тобі: ти – Петро (грецьке Пётрос, Камінь), і на скелі (грецьке пётра) оцій побудую Я Церкву Свою, і сили пекла не переможуть її» (Матв.16:18). Це означає, що на цій скелі, тобто на віровизнанні Петра, що Ісус – це «Христос, Син Бога Живого» (Матв. 16:16), Господь побудує Свою Церкву.

З цього тексту стає зрозумілим, що під словом «церква» Ісус розумів зовсім не дім, призначений для релігійних цілей.

Ще одну згадку Ісуса про Церкву можна прочитати у 18 розділі Євангелії від Матвія: «Коли згрішить проти тебе брат твій, то піди і докори йому між тобою та ним самим; коли послухає він тебе, то ти придбав брата твого; якщо ж не послухає, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб при устах двох чи трьох свідків була стверджена всяка справа. Якщо ж не послухає їх, то скажи Церкві; а якщо і Церква не послухає, – то нехай буде тобі, як поганин і митник» (Матв. 18:15-17).

Із вчення Ісуса Христа, викладеного в цих розділах, стає очевидним, що слово «церква» має на увазі не місце, куди приходять помолитися, а щось інше. Отже, що таке «церква»?

ЦЕРКВА – це переклад грецького слова "Εκκλησία", яке буквально означає "зібрання скликаних людей". Це слово ніколи не належало до будівлі, збудованої з дерева, цегли чи каменю. Новозавітна Церква – це зібрання, утворене з людей, покликаних зі світу на основі їхніх особистих взаємин з Ісусом Христом.

Одне з найпряміших і найточніших визначень слова знаходиться на початку Першого послання апостола Павла до Коринтян: «Церкві Божій, що в Коринті, освяченим у Христі Ісусі, покликаним святим, з усіма, що на всякому місці прикликають Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, їхнього і нашого» (1Коринт. 1:2).

Апостол пише, що Церква Божа – це зібрання покликаних Богом людей, які освячені у Христі Ісусі та закликають Ім'я Господа Ісуса Христа. Тобто, це зібрання людей, покликаних та освячених Богом, для яких Ісус Христос є Господом.

Цікаво, що слово «Церква» згадується Христом лише двічі. У першому випадку, згаданому в Євангелії від Матвія 16:18, Ісус говорив про Вселенську Церкву, а в другому (Матвія 18:17) – про помісну.

ПОМІСНА ЦЕРКВА. Кожна людина, яка повірила у викупну жертву Ісуса Христа, покалася, народилася згори та охрестилася, стає членом Вселенської Церкви. Її обов'язком і правом є належати до помісної церкви. Помісною церквою можна назвати християнську громаду у тому чи іншому населеному пункті. Бути членом помісної громади необхідно для духовного вдосконалення, взаємної допомоги, поширення Доброї новини. Крім того, християни несуть різні служіння в церкві залежно від наявних у них талантів: «І інших Бог поставив у Церкві, по-перше – апостолами, по-друге – пророками, по-третє – учителями; потім дав сили, також дари вздоровлення, допомоги, управління, різні мови» (1 Коринт. 12:28).

Саме у помісній церкві християни тісно спілкуються, допомагаючи одне одному зростати у вірі та приносити добрий плід для Царства Божого. Усі служіння і спілкування в церкві зосереджені навколо особистості Ісуса Христа та Його вчення.

ВІРУЮЧІ – члени одного Тіла. У Біблії є кілька описів Церкви, які допомагають зрозуміти її суть і функції в цьому світі і в Божому плані спасіння людей. Наприклад, Церква в Святому Письмі називається Тілом Ісуса Христа. Тобто Церква – це живий організм, Головою якого є Ісус Христос: «І все впокорив під ноги Йому, і Його дав найвище за все, – за Голову Церкви, а вона – Його Тіло, повнота того, що все всім наповняє!» (Ефес. 1:22,23).

Це означає, що Церква нерозривно пов'язана з Ісусом Христом і керується Ним так, як тіло пов'язане з головою та керується нею. Також це означає, що Ісус досягає Своєї мети і робить Свою працю в цьому світі через Свою Церкву. Церква – це Тіло Ісуса Христа, створене Ним для того, щоб продовжувати виконувати Його справу на цій землі. Образно можна сказати, що Христос хоче ходити цією землею нашими ногами, допомагати людям нашими руками, говорити до людей нашими вустами, вислуховувати людей нашими вухами, дивитися на людей через наші очі та любити їх через наше серце.

ЦЕРКВА – ЦЕ НАРЕЧЕНА ІСУСА ХРИСТА. Церква також неодноразово описується у Святому Письмі як Наречена Ісуса Христа. Це вказує на особливість відносин між Христом та Його Церквою та на особливу любов, яку Він має до Своєї Церкви. Це також вказує на велике значення вірності Ісусу Христу, яку повинен мати кожен член Його Церкви. Наречена зазвичай одягнена в біле плаття. Наречена Ісуса Христа також має своє вбрання – вісон чистий і світлий, що є праведність святих (Об'явл. 19:8). Слово «праведність» у даному тексті – це переклад грецького слова "δικαιοσύνη", яке можна перекласти як "праведні діла". Наречена Ісуса Христа отримала праведність як дар від Бога, але вона повинна зберігати цю праведність, продовжуючи творити праведні діла (Римл. 3:21-24, 5:17, Івана 3:7-10, Об'явл. 22:11).

ЦЕРКВА – СІМ'Я БОЖА. У Новому Заповіті Церква уподібнюється також до сім'ї. Церква – це сім'я Бога, де Бог є Отцем усіх тих, кого Він народив Словом правди (Як.1:18). Один Отець робить усіх віруючих

членами однієї сім'ї – братами та сестрами.

Церква – це також святий Божий храм – люди, в яких Бог перебуває Своїм Святим Духом:

«Отже, ви вже не чужі і не прихоськи, але співгромадяни святим, і домашні для Бога, збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, улад побудована, росте у святий храм у Господі, що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу»
Ефес. 2:19-22

Божий храм складається з «живих каменів» – віруючих, в яких перебуває Святий Божий Дух.

ЦЕРКВА – ЦЕ БОЖЕ СТАДО. Ще один образ Церкви – стадо Боже. Віруючі люди, які перебувають у Церкві, є вівцями Божого стада. А Ісус Христос Пастир цього стада

(Івана 10:15,16).

Всі перелічені образи відображають різні грані дивовижного Божого творіння – Його Церкви. Звичайно, що Церква як спільнота віруючих у Христа, яка складається з колишніх грішників, далеко не ідеальна, і насправді не завжди відповідає своєму ідеальному образу. Однак Господь все одно дивиться на Церкву як на Свою Наречену, виливаючи благодать любові та прощення на Своїх дітей. Саме в Церкві відбувається великий Божий план спасіння людства, і лише Церкву, як Свою Наречену, забере на небо Ісус Христос, коли вдруге прийде на землю.

«Нехай прийде Царство Твоє» Матвія 6:10

Бог – наш Отець, Який любить нас і піклується як про Своїх дітей; водночас Він – великий Цар Всесвіту. Інтереси Його Царства є й нашими інтересами, і тому ми повинні співпрацювати з Ним для встановлення Його Царства.

Учні Христа очікували швидкого встановлення Його Царства слави; але в цій молитві Ісус відкриває, що це не так. Ми маємо молитися про прихід Його Царства як про подію, що відбудеться у майбутньому. Однак ця молитва водночас і запевнення (обітниця). Хоч першим учням Христа не довелося побачити встановлення цього Царства за їхнього життя, проте Його повеління

молитися свідчило про це: воно прийде у призначений Богом час.

Царство Божої благодаті утверджується зараз, коли з дня на день серця, раніше сповнені гріхом і бунтом, підкоряються могутній силі Його любові. Але остаточне встановлення Царства слави відбудеться лише при Другому приході Христа. Небесні брами знову відчиняться, і наш Спаситель в оточенні десятків тисяч святих ангелів з'явиться як Господь над панамі і Цар над царями. «А царство, і панування, і велич царств під усім небом буде дане народові святих Всевишнього» (Даніїла 7:27). Вони успадкують Царство, уготоване для них «від закладин світу» (Матвія 25:34). Сам Христос прийме належну Йому владу і зацарює.

Але Ісус звернув увагу на те, що перед Його приходом «проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім» (Матвія 24:14). Його Царство не прийде раніше, ніж Добра новина про Його благодать пошириться до найвіддаленіших куточків землі. Це означає, що, присвячуючи себе Богові та наворачтаючи до Нього душі, ми наближаємо прихід Його Царства. Лише ті, хто присвячують себе на служіння Йому і говорять: «Ось я, пошли мене» (Ісаї 6:8), щоб «відкрити їм очі, щоб вони навернулися від темряви в світло та від сатанинської влади до Бога, щоб... отримати їм дарування гріхів і долю з освяченими» (Дії апостолів 26:18), – можуть щиро молитися: «Нехай прийде Царство Твоє».

Шлях до миру та безпеки. Завдяки ООН чи Божому Царству?

Преамбула Статуту Організації Об'єднаних Націй висловлює такі благородні цілі:

«Ми, народи Об'єднаних Націй, сповнені рішучості позбавити прийдешні покоління нещастя війни, яка двічі в нашому житті принесла людству невимовне горе, і знову утвердити віру в основні права людини, у гідність і цінність людської особистості, у рівноправність чоловіків та жінок і в рівність прав більших та малих націй, та створити умови, за яких можуть дотримуватися справедливості і повага до зобов'язань, що випливають із договорів та інших джерел міжнародного права, і сприяти соціальному прогресу й поліпшенню умов життя при більшій свободі, і заради цих цілей виявляти терпимість і жити разом, у мирі один з одним, як добрі сусіди, і об'єднати наші сили для підтримки міжнародного миру й безпеки».

Чи досягла ООН ці цілі? Чи спонукала вона народи об'єднати свої зусилля і зберегти мир та безпеку? Ні, хоча ООН щиро намагалася бути значно кращим шляхом чи засобом, ніж її попередниця Ліга Націй. Проте від часу її заснування у 1945 році десятки мільйонів людей у багатьох частинах світу страждали від воєн, анексії та агресії. І в цьому насильстві брали участь і ті країни, які прийняли рішення підтримувати міжнародний мир і безпеку. Держави не лише ігнорували заходи ООН для збереження миру, але вони навіть глузували і відкрито виступали проти її рішень для вирішення конфліктів. І їхні державні діячі, піднявшись на трибуну ООН, часто довгими промовами намагалися виправдати свої акти агресії. Цей обхід правил, створених з метою збереження миру, дуже часто паралізувало ООН у кри-

тичні часи і підірвало довіру до неї. У результаті такі промови зазвичай виявляються лише софістикою, якою намагаються применшити чи виправдати насильство та кровопролиття.

Правильно, що «прийом у Члени Організації відкритий для всіх ... миролюбних держав» - стаття 4.1. Але чи залишиться країна, яка є миролюбна, коли стає членом ООН, і в майбутньому такою? Уряди змінюються, і нові правителі країн запроваджують нову політику. А що, якщо один із членів ООН стає радикальним, зятято переслідує загарбницькі територіальні цілі? І що, якщо він починає озброюватися ядерною та хімічною зброєю?

Не залишилося жодної країни, яка б могла існувати незалежно від інших. Усі народи є членами однієї міжнародної громади. Усі борються з низкою загальних проблем: руйнівні наслідки екологічного забруднення, бідність, епідемії, контрабандна торгівля наркотиками, тероризм тощо.

Насправді ж ООН із самого початку була форумом для вираження войовничості, вона є пороховою бочкою антагонізмів та політичних маніпуляцій, які можуть лише роздмухувати полум'я міжнародних конфліктів. Що можна сказати про світ, у якому вона діє? Гірка, але проста істина є та, що світова політика дуже схожа на джунглі. Національна поведінка глибоко коріниться у своєкорисливості та боротьбі за існування. В результаті війна стала характерною для міжнародних відносин.

Як же це відрізняється від благородних надій, якими жили під час набуття чинності Статуту ООН у 1945 році! У преамбулі говорить: «Ми, народи Об'єднаних Націй, сповнені рішучості позбавити прийдешні покоління нещастя війни,

яка двічі в нашому житті принесла людству невимовне горе ... об'єднати наші сили для підтримки міжнародного миру й безпеки».

Як це звучить сьогодні? Замість того щоб об'єднатися, нації йдуть своїми шляхами. Ще сьогодні у тому чи іншому краю землі війна є щоденною долею мільйонів людей! Щодня люди страждають від війни та гинуть усупереч існуванню ООН. Чи розумно через сказане вище вважати, що світська ООН може бути Божим засобом для досягнення миру, особливо якщо взяти до уваги, що «Бог є любов»? (1 Івана 4:8). Але якщо ООН не є Божим засобом для вирішення проблем людства, то хто насправді стоїть за ООН? Перший неправдомовець диявол (Івана 8:44) різноманітними політичними філософіями та задумами, у тому числі ООН, відволікає увагу людства від Царства Божого – єдиного істинного шляху до миру та безпеки. Вже майже дві тисячі років особи, які сповідують християнство, молилися: «Нехай прийде Царство Твоє» (Матвія 6:10). Однак більшість з них не мали чіткого уявлення про те, що маєтись на увазі під Божим Царством.

Багато щирих людей намагаються просувати здійснення цілей ООН. Ці щирі особи усвідомлюють також слабкості цієї організації, але вони вірять, що вона є єдиною надією людства на тривалий мир та безпеку. Вони не знають найкращої дороги до цієї цілі. Адже є інший вихід, про який вони, очевидно, не усвідомлюють: встановлення вічного Царства Божого.

Біблія показує, що Царство Боже має на увазі панування Бога в серцях Божих дітей, які народилися від Бога (Івана 1:12, 13; 3:3-5), які вірою прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя і Господа (Ефесеям 3:17; 2 Коринтянам 13:5). Апостол Павло, пояснюючи суть і природу Божого Царства, пише, що Боже Царство це «...праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Римлянам 14:17).

Сам Небесний Отець визволяє спасених Ним людей із влади духовної темряви і переставляє їх до Царства Свого улюбленого Сина (Колосянам 1:12-14). Сьогодні Господь через проповідь Євангелії Царства (Матвія 24:14) діє по всьому світі і скликає людей із усіх народів до життя в Божому Царстві.

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! – говорить Ісус – Я даю вам не так, як дає світ.

Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!»

Івана 14:27

Це так, Ісус Христос є Князь миру (Ісаї 9:5), Який Святим Духом перебуває в серцях духовно відроджених людей, і Який править в Божому Царстві. Ця об'єднана Господом

група людей з усіх народів та всіх мов відома як Христова Церква. Вони насправді є «об'єднаними націями», які вже «перекували свої мечі на лемеші» (Ісаї 2:4). Крім того, вони розірвали кайдани расизму і між-етнічної ненависті, яка є наймогутнішою і найруйнівнішою силою в міжнародній політиці. Саме ці пута постійно зв'язують ООН і перешкоджають їй.

Через особисте вивчення Біблії духовно відроджені християни знають, що тільки Боже Царство може дати людям справжній і тривалий мир, і що вже близький той час, коли Царство Боже набуде чинності (Луки 21:31-33). «Як же це відбудеться?» – можливо ти запитаєш. Господь знищить тих, хто свавільно нищить землю (Об'явлення 11:18). Це включає загибель всіх політичних елементів, що викликають розбрат. І тоді запанує Царство Боже (Даниїла 2:44).

Апостол Яків написав: «**А плід правди сіється творцями миру**» (Якова 3:18). Тому у своїй всесвітній проповідницькій праці Христова Церква навчає про Божі засоби для досягнення миру.

Пам'ятаймо, що Боже вирішення проблем цього світу носить не політичний, а духовний характер. Вирішення всіх проблем цього світу залежить не від нововибраних державних діячів, а в необхідності духовного відродження людини. Політика – це пластир на раковій пухлині. Політики не знають як вирішити проблеми людства. Ні ООН, ні міждержавні союзи, меморандуми чи договори не здатні забезпечити мир на землі.

Дорогий читачу! Якщо ти хочеш дізнатися більше про Царство Боже, то не соромся звернутися до істинних християн, які проживають по сусідству з тобою. Або звернись по одній із адрес церков, які вказані на 8-й сторінці газети. Християни будуть раді допомогти тобі ближче познайомитись із Божими принципами для досягнення миру.

БОГ Є ЛЮБОВ

Бог є любов, Він справді є любов,
Чи ти не віриш, любий друже, цьому?
Він шле Свої благословіння знов,
Гамує біль, знімає важкість, втому...

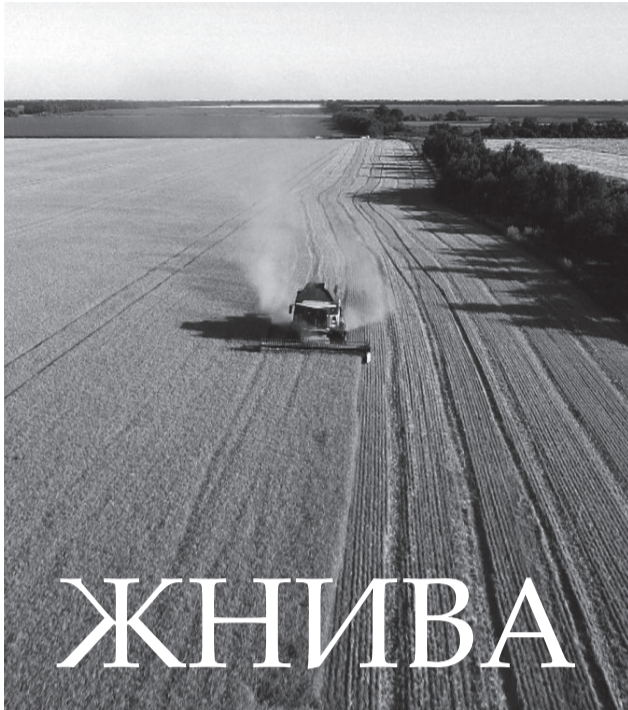
Бог є любов! Ти цього не пізнав?
Невже цю істину так зрозуміти важко?
Для тебе найдорожче Він віддав –
Ісуса, Сина, щоб для тебе стати Батьком!

Бог є любов! Прощати хоче Він
Усім, хто йде до Нього з покаянням.
Дає Він радість невимовну тим,
Хто лиш Йому у всьому довіряє.

Бог є любов! Яка чудова вість
Для одиноких, згублених і хворих!
Він кличе всіх: «До Мене всі приходіть!»
Він є любов, Він – світло, а не морок.

Бог є любов! Він справді є любов!
Чи хочеш й ти відчутти це, мій друже?
Довір своє життя Йому цілком –
І у твоєму серці спокій буде.

Олена Єгорова

ЖНИВА

Зазвичай слово «Жнива» викликає у нашій уяві безмежне пшеничне поле, де стиглі колоски вагою налитих зерен гнуть до землі стебла. Поле у спокої чекає на господаря з серпом. У християн цим словом названо осіннє свято, де ми, звичайно ж, дякуємо Творцеві за врожай, вирощений Ним на наших полях та у наших садах і городах. Але це другорядна частина свята. Головний його зміст визначається подобою річного циклу життя рослин і земної частини людського буття.

Весна. Виходить сіяч на поле, розсіває насіння. З маленького насіння з'являються зрілі колосся, повні зерен, або виростають величезні дерева, що своїми маківками впираються в небо. Чи не Боже це чудо? Ніжні паростки не піднімуться із землі без належного догляду: охорони, поливу, підживлення, світла, тепла. Таку ж турботу виявляє Вселенський Садівник і про кожну людину. Перебуваючи в утробі матері, дитина

має все необхідне для свого життя. Бог дбає про безсмертну людську душу ще задовго до її появи на світ.

Літо – найбухливіша пора в житті природи, яка сповнена сил, пахоців, краси. Цю пору року можна порівняти з періодом молодості в людському житті, коли бажання жити, в повному розумінні цього слова, насолоджуватися всіма принадами буття дуже велике.

Але не все так чудово у цьому світі, як часом здається на перший погляд. Павутина обману обплітає гілки. З яйцекладів гріховних пристрастей з'являються незліченні полчища ненажерливих гусениць – гріхів, що нищать не тільки плоди, а й листя і стебла. Гріх, зло руйнують людину. Крім того, навколо так багато метеликів, що пурхають, – всіляких спокус і неправдивих обіцянок. Більшість людей, на свою біду, довіряються їм, спокушаючись їхньою яскравістю. На них чекає неодмінне розчарування.

«Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь – то надія його! І він буде, як дерево те, над водою посаджене, що над потоком пускає коріння своє, і не боїться, як прийде спекота, – і його листя зелене, і в році посухи не буде журитись, і не перестане приносити плоду!»

Книга пророка Єремії 17:7, 8

Осіннь. Збір врожаю. Час підбиття підсумків. Добре залишається, а негідне – викорчовується і викидається у вогонь. Якщо людина, впорядковуючи своє поле восени, прибирає непотрібний бур'ян, то невже Бог не викине геть негідне? Всевишній хотів бачити в людських душах добрі плоди: любов, довготерпіння, милосердя, лагідність, стриманість. Ті люди, які приносять

погані плоди, такі як розпуста і ворожнеча, пицтво і гнів, чари і заздрість, вбивство тощо, – Царства Божого не успадковують.

Зима ставить крапку у земному житті. Далі вже нічого не можна виправити. Не допоможуть ні поминки, ні відспівування, ні інші хитрощі. Все намарно. Через смерть йде людина з цього світу, і справи її йдуть за нею на праведний суд Святого Бога. І хто в цьому встоїть?

Суворя картина? Так. Але ти не падай духом, навіть якщо зима стрімко наближається, а душа наповнена поганими плодами. Є люблячий Садівник, Який готовий прийняти всіх людей. І твоє покаяння Він прийме, простить тобі всі гріхи, бо Христос прийшов у цей світ заради спасіння грішників, а не заради праведників, які не потребують покаяння. Він оживить тебе, окропить цілющою вологою, зітріє Своєю Божественною любов'ю, зробить тебе плодоносною гілкою.

Але якщо ти живеш за принципом «мені все одно, що буде», то знай, що цю думку тобі підкинув ворог душ людських. Не погоджуйся з нею! Христос каже:

«Я правдива Виноградина, а Отець Мій – Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила. Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, – і згорять»

Євангелія від Івана 15:1, 2, 4, 6

Він не втрутився!..

Сидячи на лавці у дворі нашої багатоповерхівки, поринула у свої думки. Раптом помітила незнайомого чоловіка, який прямував у мій бік. На вигляд йому було десь років сорок. Високий, кремезний, але з якимось відбитком недоли на обличчі. Він підійшов і одразу почав невимушену розмову. Однак, дізнавшись, що я християнка, негайно змінив тон — і розмова перейшла у зовсім інше русло. Незнайомець із гуркотом почав розповідати про наркозалежного брата, який покінчив життя самогубством, про вагітну дружину, що загинула під колесами п'яного водія. А закінчуючи, просто кипів від люті, ставлячи питання: «Для чого мені твій Бог, якщо Він наповнив моє життя таким болем? Чому Він не втрутився й не вберіг моїх близьких від смерті?»

Кілька секунд я сиділа мовчки, не знаючи, що відповісти, та, поміркувавши, промовила: «Я не знаю, чому Бог допустив це, але абсолютно впевнена: Він не втрутився тому, що ви самі не впускали Його. Ви б хотіли дозволити Йому керувати життям?» Відповідь була короткою і чіткою: «Ні!» «То чому очікуєте, — продовжила я, — що Бог повинен діяти, якщо ви не дозволяєте?» Мій співбесідник мовчав. За виразом обличчя зрозуміла, що він вдумливо намагається дати відповідь на

це запитання.

А тим часом я продовжила: «Для чого, запитуйте, вам Бог? Хоча б для того, щоб полегшити нестерпний біль і дати радість. Потрібно лише довіритись Йому та покаятись у своїх гріхах. Свого часу я це пережила та впевнена, що Він може допомогти і вам!» Наша розмова тривала ще кілька хвилин. Але потім співрозмовник сказав, що не хотів міняти життя та довіритись Господу. Навіть не попросившись, розвернувся та зник так само несподівано, як і з'явився.

Я не знаю його імені та подальшої долі, але час від часу згадую та молюсь за нього. Адже таких чимало! Як багато сьогодні тих, хто боїться повернутись до Господа та дозволити Йому змінити життя! Але люблячий Бог сказав:

«Прийдіть до Мене, усі стуржені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!»

Євангелія від Матвія 11: 28-30

Наталія Майбук

Якою є християнська позиція щодо йоги?

Для багатьох християн, які не розуміють походження йоги, вона є просто набором фізичних вправ для зміцнення м'язів і покращення гнучкості. Проте філософія йоги набагато глибша за фізичне самовдосконалення. Це – давня практика, що походить з Індії і вважається шляхом до духовного зростання та просвітлення.

Слово «йога» означає «єднання», і мета її полягає в тому, аби поєднати своє скороминуще (тимчасове) «я» з нескінченним Брахманом, індуїстською концепцією «бога». Цей бог – не буквальна істота, а безособова духовна субстанція, єдина з природою та космосом. Це називається «пантеїзмом» – вірою в те, що все є Богом, і що реальність складається лише з усесвіту та природи. Оскільки все є Богом, філософія йоги не вбачає відмінностей між людиною і Ним.

Хатха-йога – це аспект йоги, який фокусується на фізичному тілі

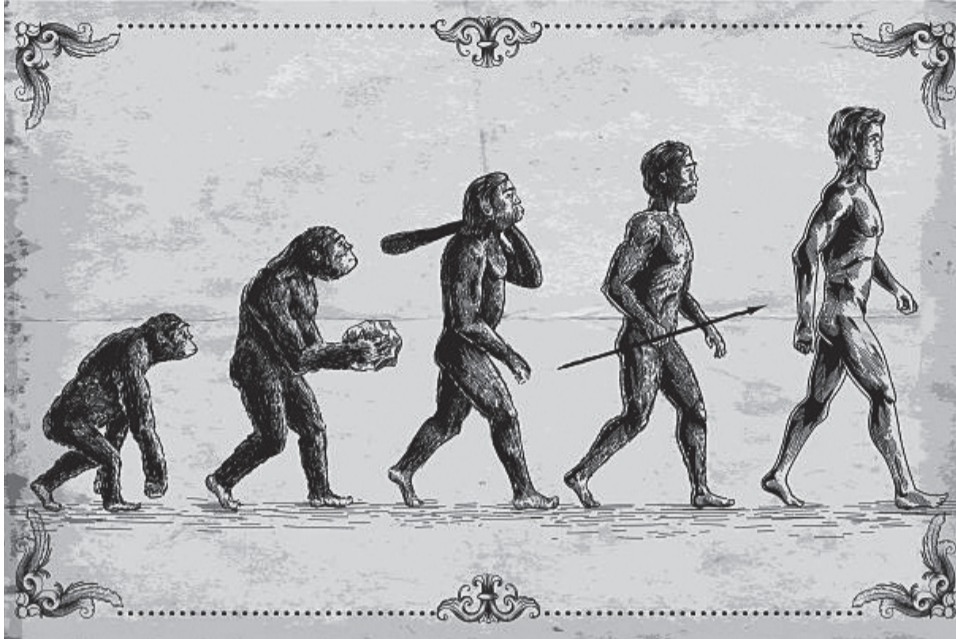
за допомогою спеціальних поз, дихальних вправ, концентрації або медитації. Це засіб для підготовки тіла до духовних вправ із меншою кількістю перешкод для досягнення просвітлення. Це – не що інше, як поклоніння собі, замасковане під духовність.

Виникає питання: чи можна християнам розглядати фізичні аспекти йоги просто як метод вправ, виключаючи духовність або філософію? Йога виникла з явно антихристиянської філософії, і ця філософія не змінилася. Вона навчає людину зосереджуватися на собі, а не на єдиному істинному Богові. Вона закликає людину шукати відповіді на складні життєві питання у своїй власній свідомості, а не в Божому Слові. Це також залишає нас відкритими для омани нашого ворога – сатани, що шукає жертв, яких він може відвернути від Нього (1 Петра 5:8).

Усе, що ми робимо, має здійснюватися на славу Божу (1 Коринтянам 10:31), і буде розумно прислухатися до слів апостола Павла: «Те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Філіп'янам 4:8). Християни мають виявляти обачність і молитися про проникливість щодо даного питання.

gotquestions.org

Найвідоміша «ікона» еволюції виявилася фальшивою

Найвідоміший символ еволюції, який можна побачити на обкладинках книг, у журнальних статтях та мультфільмах, – малюнок, що зображує еволюцію людини від згорбленої мавпоподібної істоти до сучасної людини. Цей малюнок зазвичай включає від шести до восьми стадій розвитку. Цей ряд філогенезу вперше був представлений в книзі професора каліфорнійського університету в Берклі Ф. Кларка Ховелла «Давня людина», виданій відомим видавництвом Time-Life (1965 р). Початкова послідовність включала 15 зображень, на яких була представлена еволюція людини від пліопітека до рамапітека, потім до архантропа (*Homo erectus*), кроманьйонця і, нарешті, до сучасної людини (*Homo sapiens*).

Цей ряд є одним із найуспішніших інструментів, які будь-коли використовувалися для просування ідеї еволюції людини. Ця картинка стала потужним наочним «доказом» еволюції людини, зрозумілою навіть маленькій дитині. Це зображення стало шедевром рекламних компаній та інших ЗМІ.

Протягом кількох десятиліть цю послідовність відкрито демонстрували на заняттях із соціології, у класах біології та на шкільних дошках оголошень, у бібліотеках. Завдяки своїй наочності ця послідовність «незабутньо відобразилася в умах мільярдів людей у всьому світі».

Хоч як це парадоксально, але проте, що ця картинка – підробка, було відомо ще під час її першої публікації. У книзі, в якій було надруковано цю послідовність, йшлося про те, що існують лише «часткові викопні свідчення» еволюції людини, і відкрито визнавалося, що представлений ряд – сфабриковане свідчення. За словами автора, «багато представлених на цьому малюнку істот було штучно створено» з урахуванням лише кількох фрагментів: «щелепи, можливо кількох зубів, отже, є результатом припущень» (Ховелл). Автор також додав, що якщо згодом у малюнок буде внесено суттєві зміни, тобто, якщо виявиться, що він не є правильний, ці реконструкції все одно корисні, хоча б тому, що вони допомогли нам уявити, як могли виглядати ці істоти (слово «могли» використовується в оригіналі).

Картинка, що зображує філогенетичний ряд еволюції людини, помилкова навіть з точки зору традиційного дарвінізму, оскільки вона має на увазі єдину еволюційну лінію від мавпи до людини, тоді як згідно з переважною думкою, еволюція людини являє собою кущ, що гілкується. Під кожним зображенням послідовності розміщувався текст із поясненнями (зараз це рідко роблять). Як правило, сьогодні ілюстрація починається із зображення дріопітека, потім слідує австралопітек робустус, архантроп (*Homo erectus*), неандерталець, кроманьйонець та сучасна людина.

Справа зовсім не в тому, що недавні викопні знахідки показали неправильність цієї драбини. Правда набагато гіркіша. Приклади такої «набагато гіркішої правди» включають і той факт, що зображені прототи мавп насправді не були двоногими, тоді як на картинці вони зображені мавпами, що вільно ходять на двох ногах.

Однак і це визнання правдиве лише частково. Деякі показані на картинці істоти просто фізично були нездатні стояти прямо. Більше того, незважаючи на те, що в тексті йдеться про те, що вони «стоять», насправді вони намальовані так, ніби вони крокують. Завдяки цьому трюку вони ще більше схожі на людей, ніж якби просто стояли. Для точного порівняння необхідно показати їх справжню чотирилапу позу.

Ще одну проблему становить спотворення відносних розмірів ілюстрацій. Так, перша ланка на картинці – дуже маленька тварина, і кожна наступна ланка (за винятком дріопітека та солейської людини) стає дедалі більшою у міру того, як вона випрямляється. Те, що зображення стають більшими – не результат отриманих емпіричних даних або виявлених викопних кісток, а лише результат фантазії художника.

За останні роки еволюціонував і сам ряд. Тепер на картинці, як правило, зображують наступну послідовність: риба у воді, далі – риба, що вибирається на берег, у якій з'являються дві маленькі ніжки, потім істота з чотирма ногами і, нарешті, ряд приматів, що ведуть

до людини, схожих на зображення з послідовності, розгляненої вище. Ця змінена послідовність містить таке ж помилкове спрощення та «коригування», як і початкова послідовність форм, які ведуть від мавпи до людини.

Представлений ряд – не що інше, як груба пропаганда – красиво подана, але все ж таки груба. Проте жоден еволюціоніст не опротестував повну відсутність наукової

об'єктивної послідовності, представленої в книзі, виданій Time-Life. На жаль, ця «груба пропаганда» призвела до того, що мільйони людей у всьому світі повірили дарвінівській теорії еволюції людини.

Доктор Д. Бергман – викладач біології, молекулярної біології, хімії, антропології та анатомії у Північно-Західному університеті в Огайо.

РОЗДУМИ ПРО ЦАРСТВО БОЖЕ (НЕБЕСНЕ)

Із самого початку Своєї проповіді Господь наш Ісус Христос перше місце відводить Царству Небесному: **“Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!”** (Матв. 4:17).

Царством Божим у людині є присутність Бога всередині людини, яка любить Його:

“Ісус відповів і до нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиму, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього”
Івана 14:23

“Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною” (Об'явл. 3:20). Всьоголиш у людину благодаттю Святого Духа і перебуваючи в ній, Христос стає для тих, хто віддає себе Його Царству і пануванню, Провідником, Господом, Учителем, Помічником, Спасителем від усякого гріха.

Царством Божим є дія благодаті Святого Духа в людині, яка увірнула в Ісуса Христа. Встановлення Царства Божого в усій повноті звершиться після Другого Приходу Христового.

Слово царство (євр. малхут; грец. басілея) у біблійних книгах має два значення: “царське правління” і “територія, яка підвладна царю”. Євангеліст Матвій 32 рази використовує вираз Царство Небесне і 5 разів Царство Боже (6:33; 12:28; 19:24; 21:31, 43). У євангелістів Марка, Луки та Івана – тільки Царство Боже. Порівняння паралельних місць переконує, що вирази ці синонімічні. Царство Боже є абсолютною владою (пануванням) Бога над видимим і невидимим світом. Деякі тексти Святого Письма показують, що поняття Царство Боже має ще одне значення: панування (влада) Господа Бога, Якому ми себе за власної волі підпорядковуємо і Якому добровільно і з радістю служимо.

Де перебуває Христос, там і настає Його Царство, яке не “із світу цього” (Івана 18:36). Це найголовніший пункт розбіжності між Ісусом Христом і юдейськими вождями, які чекали в особі Месії земного царя. Вони гадали, що Він скасує всі тодішні царства на землі, позбавить

їх влади і складе з усього роду людського єдину державу, в якій юдеї повинні зайняти перше місце. На такі очікування, поза сумнівом, Ісус Христос відповів:

“Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси”
Івана 18:36

Під час Свого земного служіння Спаситель поступово розкриває таємниці Царства. Побачити його може тільки той, хто народиться згори (див. Івана 3:1-8). Воно не є належністю лише юдеїв: **“Багато-хто прийдуть від сходу та заходу, і засядуть у Царстві Небеснім із Авраамом, Ісаком та Яковом”** (Матв. 8:11). Усі віруючі в Ісуса Христа отримують його як дар, відповівши на заклик Господній (див. 1 Солун. 2:12); **“Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів”** (Луки 22:29). Воно зростає подібно до зерна гірчичного (див. Матв. 13:31) і подібно до розчини змінює життя (див. Матв. 13:33).

Для тих, хто вірує Христовій Євангелії і покався, Царство Боже проявляється вже в сьогоденні, але в усій повноті прийде в майбутньому. Коли ж сповняться часи і буде Другий прихід Господа нашого Ісуса Христа, Царство Боже встановиться в силі і славі:

“І засурмив сьомий Ангел, і на небі зчинились гучні голоси, що казали: Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його, – і Він зацарює на вічні віки!”
Об'явл. 11:15

ЧИ ІСНУЄ ЖИТТЯ ВІЧНЕ?

Будь-яка людина, якби точно знала, що воно існує, захотіла б його. Ми витрачаємо багато грошей на лікування, щоб продовжити своє життя хоч трохи. Є люди, які витрачають мільйони доларів, сподіваючись продовжити своє життя хоч років на десять. Ніхто не мріє померти раніше, всі хочуть жити і жити довше.

Поки гріх не був настільки поширений, перші люди жили майже тисячу років. Якби не гріх – смерті взагалі б не було. Святе Письмо говорить: «Як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей» (Римл. 5:12). Тому ми й бачимо, що усі вмирають. Нам дуже важко припустити, що можна обійти смерть, і жити вічно (завжди). Насправді життя вічне дійсно існує і Бог дарує

його людині як дар, якщо та повірить Богу. Але проблема в тому, що вічне життя не можна відчувати, поки не отримаєш його. Тому більшість людей не наважується повірити в нього через страх: «А що, якщо його раптом немає?» Вони хочуть спочатку переконатися в його існуванні, а потім вони готові повірити.

Але Бог встановив свій порядок отримання вічного життя: коли повіриш – тоді отримаєш. Це схоже на паровоз, який тягне вагони, а не навпаки. Віра є підставою сподіваного, вона здійснює вічне життя для нас. Тому неможливо щось отримати від Бога без віри. Справа в тому, що хоч людина і втратила вічне життя через гріх, Бог прийшов їй на допомогу.

Він прийшов у людському тілі Ісуса Христа і викупив нас від влади гріха та смерті. Він узяв покарання за всі наші гріхи на Себе і таким чином звільнив нас від їхніх наслідків – смерті. Отже, причину смерті усунуто, ми будемо жити вічно. Звичайно ж наше тіло, заражене гріхом, все ж таки помре, але у воскресінні Бог дасть нам нове, чисте і безгрішне тіло, в ньому і продовжиться наше життя.

Постає питання: чи всі отримають вічне життя?

Ні. Але тільки ті, які повірили, підкорилися владі Божій, покалися у своїх гріхах перед Ним і прийняли Ісуса Христа Господом свого життя і прагнуть жити так, як Він сказав нам у Своїм Слові – Біблії.

Христос обіцяє:

«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, – життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя»
Євангелія від Івана 5:24

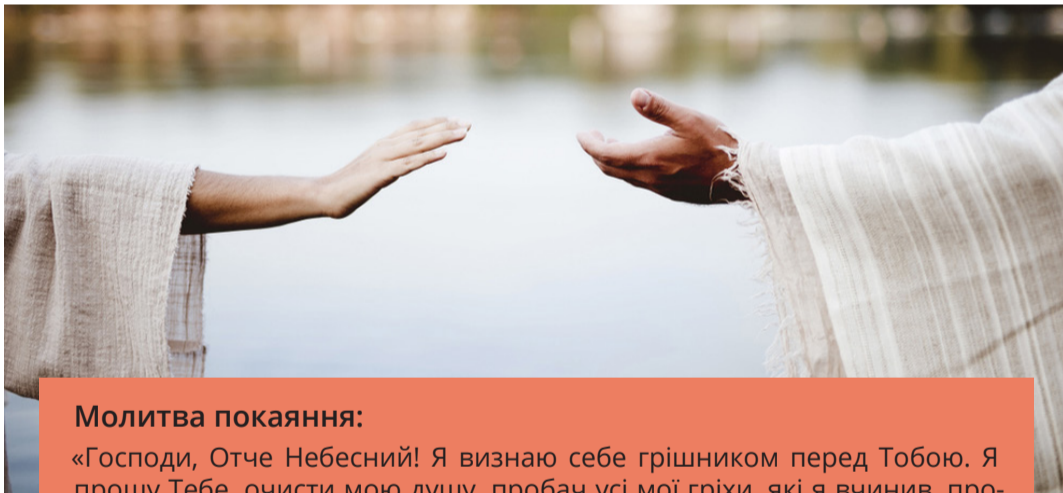
Отже, ласкаво просимо у вічне життя!

Зробіть наступний крок:

1. Покайтеся
2. Прийміть Ісуса Христа Господом
3. Почніть жити, як хоче Бог
4. Щоб знати, що Він хоче, почніть вивчати Його обітницю у Його Слові
5. Відвідайте євангельську церкву для спілкування з іншими віруючими.

Молитва до Бога

Якщо у Вас є бажання змінити своє життя, стати віруючим – знайдіть християн, які живуть згідно Євангелії. Якщо у Вас є бажання помолитися і стати ближче до Бога, то можете помолитися молитвою покаювання, яка наводиться нижче, але не зупиняйтеся на цьому, Вам потрібно духовно рости. Тому знайдіть церкву або віруючих, які люблять Бога – вони допоможуть Вам.

Молитва покаювання:

«Господи, Отче Небесний! Я визнаю себе грішником перед Тобою. Я прошу Тебе, очисти мою душу, пробач усі мої гріхи, які я вчинив, прости мене в ім'я Ісуса Христа. Я зрікаюся всього свого минулого гріховного життя. Прошу Тебе, навчи мене жити так, як Ти цього хочеш. Навчи мене виконувати Твої заповіді, навчи мене жити чистим життям. Звільни мене від усіх моїх гріховних звичок (перелічіть всі свої гріхи). Благослови мене та захисти. Я прошу Тебе, увійди в моє серце і живи в мені, я дуже Тебе потребую! Дякую Тобі за почуту молитву. Амінь».

Ви можете слухати християнські проповіді на Ютуб-каналі «Львівське Обласне Об'єднання УЦХВЄ»

Від редакції

Шановні читачі! Якщо у Вас є цікаві, змістовні матеріали (проповіді, статті, вірші), які принесуть духовне збагачення читачам, або є бажання поділитися своїми свідченнями – розказати про милості Божі, явлені у Вашому житті, просимо надсилати таку інформацію на електронну адресу: ev16@ukr.net, або на адресу редакції нашої газети. Ваші матеріали будуть опубліковані в одному з випусків газети.

"Тексти цього видання містять імена Бога та назви святих місць. Тому прохання ставитися до газети з повагою і не використовувати в неналежних цілях."

Рясних Вам Божих благословінь!

Газета друкується за рахунок добровільних пожертвувань та розповсюджується безкоштовно.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Адреса редакції: м. Львів, вул. Папарівка, 1, 79019.

Віддруковано: ТЗОВ "Видавничий дім "Молода Галичина" Реєстраційне свідоцтво: ЛВ 1230/484 р. від 24.05.2016р. Засновник: Об'єднання Церков Християн віри Євангельської П'ятидесятників Львівської обл.

Наклад 23 000 екз.

Добровільне перерахування коштів на газету "Євангельський вісник" можна здійснити на банківську карту 5168 7427 2960 5620 Бурда Володимир Тарасович, або поштовою адресою редакції з приміткою "НА ГАЗЕТУ".

Головний редактор: Володимир Якимів

Над номером працювали:

Вишинський Борис
Дачишин Петро
Калинів Назар

Карпів Юля
Кісь Роман
Шпачук Андрій

м. Перемишляни, вул. Липова алея, 11а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "БЛАГОДАТЬ"
м. Куликів, вул. Мазепи, 38
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19³⁰
СУБОТА – 19⁰⁰

м. Белз, вул. Міцкевича, 31
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰
СУБОТА – 18⁰⁰

м. Соснівка, вул. Лісна, 5а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Стебник, вул. Трускавецька, 16/1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Миколаїв, вул. Болоня, 24
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФЕЗДА"
м. Буськ, вул. Буського Братства, 6
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ смт. Шкло
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Ходорів, вул. Шевченка, 102
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Турка, вул. Івана Франка, 35
тел. 0685000159
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 19⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰
СУБОТА (дитяче) – 15⁰⁰

м. Дрогобич, вул. Стрийська, 431
тел. 0983027696
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Рава-Руська, вул. Львівська, 144
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰(зим. час), 20⁰⁰ (літ. час)

м. Сокаль, вул. Героїв УПА, 19В
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

Запрошуємо на служіння:

ЦЕРКВА ХВЄ "ЖИВА НАДІЯ"
м. Львів, вул. Папарівка, 1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК (мол. молитва) – 19⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰
СЕРЕДА (молитва) – 10⁰⁰
ЧЕТВЕР (молодіжне) – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФАНІЯ"
м. Львів, вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК (молодіжне) – 19⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ЖИТТЯ"
м. Львів, вул. Черемшини, 2
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФЕСДА"
м. Львів, вул. В. Великого, 4
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВОСКРЕСІННЯ"
м. Львів, вул. Пекарська, 59
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ГОЛГОФА"
м. Львів, вул. Скрипника, 2а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰
ЧЕТВЕР – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВОСКРЕСІННЯ"
м. Борислав, вул. Т. Шевченка, 97
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
СЕРЕДА, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Борислав, вул. Весняна, 10
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Червоноград, вул. Ключівська, 18а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Новояворівськ, вул. Т. Шевченка, 7а
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

смт. Новий Яричів, вул. Незалежності, 51
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 16⁰⁰
ЧЕТВЕР – 18⁰⁰
СУБОТА – 19⁰⁰

м. Великі Мости, вул. Шевченка, 28
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Жовква, вул. Б. Хмельницького, 29
НЕДІЛЯ – 10³⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Бібрка, вул. Шкільна, 5
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Красне, вул. Залізнична, 6
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰
СУБОТА – 18⁰⁰

с. Жовтанці, вул. Куликівська, 29
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20⁰⁰

с. Татаринів, вул. С. Бандери, 19
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18⁰⁰

с. Малі Підліски, вул. Південна, 15а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Золочів, вул. Об'їзна, 1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

с. Черчик
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Яворів, вул. Лесі Українки, 41
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19⁰⁰

с. Бортків
НЕДІЛЯ – 10³⁰
ЧЕТВЕР – 20⁰⁰